

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 lutego 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Cartagena – Hiszpania) – Finanmadrid EFC SA/Jesús Vicente Albán Zambrano, María Josefa García Zapata, Jorge Luis Albán Zambrano, Miriam Elisabeth Caicedo Merino

(Sprawa C-49/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki umowy — Postępowanie w sprawie nakazu zapłaty — Postępowanie egzekucyjne — Kompetencja krajowego sądu prowadzącego postępowanie egzekucyjne do uwzględnienia z urzędu bezskuteczności nieuczciwego warunku — Zasada powagi rzeczy osądzonej — Zasada skuteczności — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Ochrona sądowa)

(2016/C 145/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Cartagena

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanmadrid EFC SA

Strona pozwana: Jesús Vicente Albán Zambrano, María Josefa García Zapata, Jorge Luis Albán Zambrano, Miriam Elisabeth Caicedo Merino

Sentencja

Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego, takiego jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które nie zezwala sądowi prowadzącemu postępowanie egzekucyjne w przedmiocie nakazu zapłaty na dokonanie z urzędu oceny nieuczciwego charakteru warunku umowy zawartej przez przedsiębiorcę z konsumentem, gdy organ, do którego wpłynął pozew o wydanie nakazu zapłaty, nie posiada kompetencji do dokonania takiej oceny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 5.5.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 lutego 2016 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-179/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/123/WE — Artykuły 14-16 — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 56 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Przesłanki wydawania bonów korzystających z ulg podatkowych przyznawanych przez pracodawców ich pracownikom i wykorzystywanych do celów zakwaterowania, celów rekreacyjnych lub na zakup posiłków — Ograniczenia — Monopol)

(2016/C 145/05)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Tokár i E. Montaguti, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i G. Koós, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Poprzez wprowadzenie i utrzymanie systemu karty rozrywkowej Széchenyi, uregulowanego w dekreście rządowym nr 55/2011 z dnia 12 kwietnia 2011 r. regulującym wydawanie i wykorzystanie karty rozrywkowej Széchenyi, zmienionym ustawą nr CLVI z dnia 21 listopada 2011 r. zmieniającą niektóre ustawy podatkowe i inne ustawy dotyczące tych ustaw, Węgry naruszyły dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym, w zakresie w jakim:
- artykuł 13 wskazanego dekretu rządowego w związku z art. 2 ust. 2 lit. d) ustawy nr XCVI z 1993 r. o funduszach dobrowolnych ubezpieczeń wzajemnych, art. 2 lit. b) ustawy nr CXXXII z 1997 r. o oddziałach i agencjach handlowych przedsiębiorstw z siedzibą za granicą i art. 1, art. 2 ust. 1 i 2, art. 55 ust. 1 i 3 i art. 64 ust. 1 ustawy nr IV z 2006 r. o spółkach handlowych wyklucza możliwość wydania karty rozrywkowej Széchenyi przez oddziały przedsiębiorstw, z naruszeniem przepisów art. 14 pkt 3 tej dyrektywy;
 - wskazany art. 13 w związku z tymi samymi przepisami krajowymi nie uznaje w świetle przesłanek określonych w tymże art. 13 lit. a)–c) działalności grup przedsiębiorstw, których spółką dominującą nie jest spółka założona zgodnie z prawem węgierskim, i których członkowie nie mają formy spółki prawa węgierskiego, z naruszeniem przepisów art. 15 ust. 1, 2 lit. b) i ust. 3 wskazanej dyrektywy;
 - artykuł 13 dekretu rządowego nr 55/2011 w związku z tymi samymi przepisami krajowymi zastrzega możliwość wydania karty rozrywkowej Széchenyi na rzecz banków i innych instytucji finansowych, gdyż tylko te podmioty mogą spełnić przesłanki przewidziane w tym art. 13, z naruszeniem przepisów art. 15 ust. 1, 2 lit. d) i ust. 3 tej dyrektywy;
 - wskazany art. 13 narusza art. 16 dyrektywy 2006/123, ponieważ do celów wydania karty rozrywkowej Széchenyi wymaga prowadzenia przedsiębiorstwa na Węgrzech;
- 2) System bonów Erzsébet uregulowany w ustawie nr CLVI z dnia 21 listopada 2011 r. i ustawie nr CIII z dnia 6 lipca 2012 r. w sprawie programu Erzsébet jest sprzeczny z art. 49 TFUE i 56 TFUE, ponieważ te przepisy krajowe wprowadzają monopol na rzecz podmiotów publicznych w zakresie wydawania bonów umożliwiających zakup zimnych posiłków, które mogą być przyznawane na warunkach korzystnych pod względem podatkowym przez pracodawców ich pracownikom w charakterze świadczeń w naturze.
- 3) Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 30.6.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 lutego 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias – Grecja) – Elliniko Dimosio/ Stefanos Stroumpoulis i in.

(Sprawa C-292/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 80/987/EWG — Zbliżanie ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy — Zakres stosowania — Niezaspokojone roszczenia płacowe marynarzy zatrudnionych na statku pływającym pod banderą państwa trzeciego — Pracodawca mający siedzibę statutową w tym państwie trzecim — Umowa o pracę podlegająca prawu tego państwa trzeciego — Upadłość pracodawcy ogłoszona w państwie członkowskim, w którym ma on rzeczywistą siedzibę — Artykuł 1 ust. 2 — Załącznik, pkt II, A — Ustawodawstwo krajowe przewidujące gwarancję niezaspokojonych roszczeń płacowych marynarzy mające zastosowanie wyłącznie w wypadku pozostawienia ich za granicą — Poziom ochrony nierównorzędny z poziomem określonym w dyrektywie 80/987)

(2016/C 145/06)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulío tis Epikrateias